ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (štvrtá komora)

z 18. októbra 2011 *

Vo veci T-53/10,

Peter Reisenthel, bydliskom v Gilchingu (Nemecko), v zastúpení: E. A. Busse, advokát,

žalobca,

proti

Úradu pre harmonizáciu vnútorného trhu (ochranné známky a vzory) (ÚHVT), v zastúpení: pôvodne S. Schäffner, neskôr R. Manea a G. Schneider, splnomocnení zástupcovia,

žalovanému,

ďalší účastník konania pred odvolacím senátom ÚHVT:

Dynamic Promotion Co. Ltd, so sídlom v Bangkoku (Thajsko),

* Jazyk konania: nemčina.

ktorej predmetom je žaloba podaná jednak proti rozhodnutiu tretieho odvolacieho senátu ÚHVT zo 6. novembra 2009, ktoré bolo opravené rozhodnutím z 10. decembra 2009 (vec R 621/2009-3), a jednak proti rozhodnutiu tretieho odvolacieho senátu ÚHVT z 22. marca 2010 (vec R 621/2009-3), týkajúcim sa konania o vyhlásenie neplatnosti medzi Petrom Reisenthelom a spoločnosťou Dynamic Promotion Co. Ltd,

VŠEOBECNÝ SÚD (štvrtá komora),

v zložení: predsedníčka komory I. Pelikánová (spravodajkyňa), sudcovia K. Jürimäe a M. van der Woude,

tajomník: C. Heeren, referentka,

so zreteľom na žalobu podanú do kancelárie Všeobecného súdu 5. februára 2010,

so zreteľom na vyjadrenie k žalobe podané do kancelárie Všeobecného súdu 31. mája 2010,

so zreteľom na repliku podanú do kancelárie Všeobecného súdu 16. júla 2010,

so zreteľom na návrh žalobcu na nariadenie vykonania dokazovania z 30. augusta 2010,

so zreteľom na zmenu zloženia komôr Všeobecného súdu,

so zreteľom na pripomienky ÚHVT predložené kancelárii Všeobecného súdu 30. septembra 2010,

so zreteľom na písomnú otázku Všeobecného súdu účastníkom konania,

po pojednávaní zo 6. apríla 2011,

vyhlásil tento

Rozsudok

Okolnosti predchádzajúce sporu

1 Ďalší účastník konania pred odvolacím senátom Úradu pre harmonizáciu vnútorného trhu (ochranné známky a vzory), spoločnosť Dynamic Promotion Co. Ltd, je majiteľom dizajnu Spoločenstva zapísaného pod číslom 217955-0001 (ďalej len „sporný dizajn").

2 Žalobca, Peter Reisenthel, podal 22. apríla 2008 na ÚHVT prostredníctvom svojho zástupcu návrh na vyhlásenie neplatnosti sporného dizajnu na základe článku 25 ods. 1 písm. b) nariadenia Rady (ES) č. 6/2002 z 12. decembra 2001 o dizajnoch Spoločenstva (Ú. v. ES L 3, 2002, s. 1; Mim. vyd. 13/027, s. 142).

3 Rozhodnutím z 20. mája 2009 (ďalej len „rozhodnutie zrušovacieho oddelenia“) zamietlo zrušovacie oddelenie ÚHVT návrh na vyhlásenie neplatnosti sporného dizajnu. Rozhodnutie zrušovacieho oddelenia pozostáva zo šiestich strán. V deň prijatia rozhodnutia doručil ÚHVT toto rozhodnutie zástupcovi žalobcu faxom a poštou spolu so sprievodným listom v rozsahu jednej strany. Rozhodnutie bolo žalobcovi doručené poštou 25. mája 2009.

4 Proti rozhodnutiu zrušovacieho oddelenia podal žalobca 3. júna 2009 odvolanie. Zástupca žalobcu zaslal ÚHVT vyjadrenie, ktorým sa vysvetľujú dôvody odvolania, najskôr poštou 21. septembra 2009 a neskôr faxom 23. septembra 2009. Vyjadrenie bolo ÚHVT doručené faxom 23. septembra 2009 a následne poštou 24. septembra 2009.

5 Kancelária odvolacích senátov ÚHVT žalobcu 13. októbra 2009 informovala, že lehota na podanie vyjadrenia, ktorým sa vysvetľujú dôvody odvolania, stanovená v článku 57 nariadenia č. 6/2002, uplynula 21. septembra 2009. Podľa ÚHVT by odvolanie žalobcu mohlo byť v dôsledku toho neprípustné, lebo predmetné vyjadrenie bolo doručené 23. septembra 2009, teda po uplynutí lehoty. V tejto súvislosti sa žalobcovi poskytla lehota na predloženie jeho pripomienok, ktorá uplynula 13. novembra 2009.

6 Vo svojich pripomienkach zo 14. októbra 2009 žalobca uviedol, že rozhodnutie zrušovacieho oddelenia mu bolo doručené iba poštou 25. mája 2009, čo preukazuje aj pečiatka o prevzatí vyznačená na dokumente, ktorý bol doručený do kancelárie žalobcovho zástupcu. Z uvedeného vyplýva, že vyjadrenie, ktorým sa vysvetľujú dôvody odvolania, bolo podané v lehote.

7 Rozhodnutím zo 6. novembra 2009 (ďalej len „rozhodnutie zo 6. novembra 2009“) tretí odvolací senát odvolanie zamietol ako neprípustné. S poukázaním na správu o prenose z faxového zariadenia zrušovacieho oddelenia založenú v administratívnom spise senát rozhodol, že rozhodnutie zrušovacieho oddelenia bolo zástupcovi

žalobcu riadne doručené faxom 20. mája 2009. Na základe uvedených skutočností odvolací senát dospel k záveru, že lehota na podanie vyjadrenia, ktorým sa vysvetľujú dôvody odvolania, uplynula 21. septembra 2009, teda že vyjadrenie doručené 23. septembra 2009 bolo podané po uplynutí lehoty. V tejto súvislosti sa odvolací senát ďalej domnieval, že pečiatka o prevzatí nemala na posúdenie doručenia rozhodnutia zrušovacieho oddelenia dôkaznú hodnotu.

8 Dňa 12. novembra 2009 žalobca predložil ÚHVT nové pripomienky spolu so správou faxového zariadenia jeho zástupcu o prijatých faxoch za obdobie od 18. do 25. mája 2009 vrátane. Podľa žalobcu táto správa preukazuje, že rozhodnutie zrušovacieho oddelenia nebolo zástupcovi žalobcu doručené faxom 20. mája 2009.

9 Rozhodnutím z 10. decembra 2009 (ďalej len „rozhodnutie z 10. decembra 2009“) tretí odvolací senát opravil rozhodnutie zo 6. novembra 2009 podľa článku 39 nariadenia Komisie (ES) č. 2245/2002 z 21. októbra 2002, ktorým sa vykonáva nariadenie Rady (ES) č. 6/2002 o dizajnoch Spoločenstva (Ú. v. ES L 341, s. 28; Mim. vyd. 13/031, s. 14). Podľa odvolacieho senátu bolo potrebné vziať do úvahy pripomienky žalobcu z 12. novembra 2009, predložené pred uplynutím lehoty, ktorú žalobcovi poskytol ÚHVT. Odvolací senát však rozhodol, že žalobcom predložená správa o prijatých faxoch nemôže vyvrátiť skutočnosti uvedené ÚHVT v súvislosti s doručením rozhodnutia zrušovacieho oddelenia faxom 20. mája 2009. Uvedená správa o prijatých faxoch predovšetkým potvrdzuje, že zástupcovi žalobcu bolo 20. mája 2009 o 12.35 hod. faxom doručených 7 strán. Podľa odvolacieho senátu tento dokument korešponduje s rozhodnutím zrušovacieho oddelenia odoslaného spolu so sprievodným listom. Odvolací senát preto potvrdil výrok rozhodnutia zo 6. novembra 2009.

10 Žalobca 23. decembra 2009 podal žiadosť o opätovnú opravu rozhodnutia zo 6. novembra 2009 a žiadal, aby sa uznalo, že vyjadrenie, ktorým sa vysvetľujú dôvody odvolania, bolo podané v lehote. V tejto súvislosti žalobca uviedol nové skutočnosti

týkajúce sa spôsobu práce a zaobchádzania s faxmi v kancelárii jeho zástupcu, ako aj systematického uvádzania čísla odosielateľa na faxoch pochádzajúcich od ÚHVT. Subsidiárne žalobca požiadal o uvedenie do predošlého stavu v zmysle článku 67 nariadenia č. 6/2002.

11 Rozhodnutím z 22. marca 2010 (ďalej len „rozhodnutie z 22. marca 2010“) tretí odvolací senát návrhy žalobcu z 23. decembra 2009 zamietol. O návrhu na opravu rozhodnutia senát rozhodol tak, že neboli splnené podmienky stanovené článkom 39 nariadenia č. 2245/2002.

Návrhy účastníkov konania

12 Žalobca navrhuje, aby Všeobecný súd:

— v prvom rade zrušil rozhodnutie zo 6. novembra 2009 opravené rozhodnutím z 10. decembra 2009,

— subsidiárne mu priznal uvedenie do predošlého stavu,

— zaviazal ÚHVT na náhradu trov konania.

13 Listom zo 7. apríla 2010 žalobca svoje návrhy upravil s ohľadom na prijatie rozhodnutia z 22. marca 2010 a okrem iného žiadal, aby Všeobecný súd:

— zrušil rozhodnutie z 22. marca 2010,

— určil, že vyjadrenie, ktorým sa vysvetľujú dôvody odvolania, bolo odvolaciemu senátu podané v lehote.

14 V replike žalobca vzal späť návrhy, ktorými sa domáhal, aby mu bolo priznané uvedenie do predošlého stavu a aby sa určilo, že vyjadrenie, ktorým sa vysvetľujú dôvody odvolania, bolo odvolaciemu senátu podané v stanovenej lehote. Jeho konečným návrhom preto je, aby Všeobecný súd zrušil rozhodnutie zo 6. novembra 2009, opravené rozhodnutím z 10. decembra 2010, zrušil rozhodnutie z 22. marca 2010 a zaviazal ÚHVT na náhradu trov konania.

15 ÚHVT navrhuje, aby Všeobecný súd:

— zamietol žalobu,

— zaviazal žalobcu na náhradu trov konania.

Právny stav

16 Žalobca uvádza dva žalobné dôvody, prvý žalobný dôvod založený na porušení práva byť vypočutý a druhý žalobný dôvod založený na nesprávnom posúdení. Žalobca ďalej Všeobecný súd žiada o nariadenie vykonania dokazovania.

17 ÚHVT spochybňuje dôvodnosť žalobných dôvodov žalobcu. Okrem iného tvrdí, že návrh na zrušenie rozhodnutia z 22. marca 2010 je neprípustný a že niektoré prílohy žaloby nemôžu byť Všeobecným súdom brané do úvahy.

18 Všeobecný súd sa domnieva, že okrem preskúmania žalobných dôvodov a tvrdení účastníkov konania treba *ex offo* preskúmať právomoc ÚHVT na prijatie rozhodnutí z 10. decembra 2009 a z 22. marca 2010.

O prípustnosti návrhu na zrušenie rozhodnutia z 22. marca 2010

19 Podľa ÚHVT je návrh na zrušenie rozhodnutia z 22. marca 2010 neprípustný, pretože mení predmet konania pred odvolacím senátom. V skutočnosti boli predmetom tohto rozhodnutia dva návrhy, ktoré žalobca podal po prijatí rozhodnutia zo 6. novembra 2009 a rozhodnutia z 10. decembra 2009.

20 Žalobca zastáva názor, že návrhom na zrušenie rozhodnutia z 22. marca 2010 nezmenil predmet konania, ale ho len rozšíril. Aj podľa judikatúry je z dôvodov hospodárnosti konania takéto rozšírenie konania prípustné.

21 Na úvod treba pripomenúť, že podľa článku 135 ods. 4 Rokovacieho poriadku Všeobecného súdu účastníci konania nemôžu svojimi vyjadreniami meniť predmet konania pred odvolacím senátom.

22 V prejednávanej veci bolo rozhodnutie z 22. marca 2010 prijaté ako odpoveď na list žalobcu z 23. decembra 2009, ktorým žalobca navrhoval jednak druhú opravu rozhodnutia zo 6. novembra 2009 a jednak subsidiárne žiadal o uvedenie do predošlého stavu.

23 Tieto dva návrhy boli preskúmané samostatne v rozhodnutí z 22. marca 2010 a následne boli oba zamietnuté.

24 Z rozhodnutia z 22. marca 2010 teda vyplýva, že žiadosť žalobcu o opravu rozhodnutia uplatnená listom z 23. decembra 2009 sa týkala otázky, či bolo rozhodnutie zrušovacieho oddelenia doručené žalobcovi faxom 20. mája 2009. Toto rozhodnutie sa týkalo rovnakého predmetu ako rozhodnutia zo 6. novembra a z 10. decembra 2009. Z uvedeného vyplýva, že keďže rozhodnutie z 22. marca 2010 sa týka žiadosti o opravu, nadväzuje na predchádzajúce rozhodnutia odvolacieho senátu, a teda nemení predmet konania pred odvolacím senátom.

25 Naopak, žalobca žiadal ÚHVT o uvedenie do predošlého stavu prvýkrát listom z 23. decembra 2009. Táto otázka preto nebola ani predmetom rozhodnutia zo 6. novembra 2009, ani predmetom rozhodnutia z 10. decembra 2009. Preto z dôvodu, že návrh na zrušenie rozhodnutia z 22. marca 2010 sa týka uvedenia do predošlého stavu, mení sa ním predmet konania pred odvolacím senátom v zmysle článku 135 ods. 4 rokovacieho poriadku.

26 Za týchto okolností treba rozhodnúť, že návrh na zrušenie rozhodnutia z 22. marca 2010 je prípustný v časti, v ktorej sa toto rozhodnutie týka žiadosti o opravu rozhodnutia, a neprípustný v časti, v ktorej sa toto rozhodnutie týka uvedenia do predošlého stavu.

O právomoci ÚHVT na prijatie rozhodnutí z 10. decembra 2009 a z 22. marca 2010

27 V prvom rade treba podotknúť, že preskúmanie právomoci pôvodcu rozhodnutia je otázkou kogentnej povahy, ktorá sa má uplatniť *ex offo* (v tomto zmysle pozri rozsudok Súdu prvého stupňa z 27. februára 1992, BASF a i./Komisia, T-79/89, T-84/89 až T-86/89, T-89/89, T-91/89, T-92/89, T-94/89, T-96/89, T-98/89, T-102/89 a T-104/89, Zb. s. II-315, bod 31).

28 V prejednávanej veci sa Všeobecný súd domnieva, že je potrebné preskúmať právomoc odvolacieho senátu ÚHVT na prijatie rozhodnutí z 10. decembra 2009 a z 22. marca 2010 na základe článku 39 nariadenia č. 2245/2002.

29 V článku 39 nariadenia č. 2245/2002 sa uvádza:

„V rozhodnutiach [ÚHVT] sa môžu opravovať iba jazykové chyby, chyby v prepise a zjavné omyly. Opraví ich to oddelenie, ktoré prijalo rozhodnutie, konajúc z vlastného podnetu alebo na žiadosť zúčastnenej strany."

30 V prejednávanej veci sa ani opravy prijaté rozhodnutím z 10. decembra 2009, ani opravy, ktoré žalobca namietal 23. decembra 2009, netýkajú jazykových chýb alebo prepisov, čo strany sporu okrem iného nespochybňujú.

31 Žalobca v odpovedi na písomnú otázku položenú Všeobecným súdom v rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania uvádza, že predmetné zmeny sa netýkajú ani opravy zjavných omylov. Preto sa domnieva, že rozhodnutia z 10. decembra 2009 a z 22. marca 2010 treba zrušiť pre nedostatok právomoci ÚHVT.

32 Pokiaľ ide o rozhodnutie z 10. decembra 2009, ÚHVT sa domnieva, že nezohľadnenie pripomienok žalobcu uplatnených v rámci stanovenej lehoty je zjavným omylom v zmysle článku 39 nariadenia č. 2245/2002. Subsidiárne uvádza, že uvedené rozhodnutie odvolacieho senátu mohlo byť založené na inom právnom základe, najmä na všeobecnej zásade práva povoľujúcej zrušenie protiprávneho správneho rozhodnutia.

33 Pokiaľ ide o rozhodnutie z 22. marca 2010, ÚHVT zastáva názor, že odvolací senát mal právomoc rozhodnúť o žalobcovej žiadosti o opravu z 23. decembra 2009 na základe článku 39 nariadenia č. 2245/2002.

34 S ohľadom na argumentáciu účastníkov konania treba preskúmať, či sa zmeny vykonané rozhodnutím z 10. decembra 2009 a zmeny, o ktoré žalobca žiadal 23. decembra 2009, týkali opravy zjavných omylov v zmysle článku 39 nariadenia č. 2245/2002.

35 Z judikatúry v tejto súvislosti vyplýva, že s ohľadom na význam záväznej povahy výroku konečného rozhodnutia vo veci prijatého príslušným orgánom a s ohľadom na zásadu právnej istoty ustanovenie, ktoré výnimočne povoľuje vykonanie dodatočných opráv takéhoto rozhodnutia, treba vykladať reštriktívne. Preto sa pojem „zjavný omyl“ obmedzuje na omyly formálneho charakteru, ktorých chybná povaha jasne vyplýva z obsahu samotného rozhodnutia a ktoré nemajú vplyv na význam a podstatu rozhodnutia, akými sú výrok a odôvodnenie rozhodnutia. Pojem „zjavný omyl“ sa na rozdiel od toho nevzťahuje na omyly spôsobilé ovplyvniť podstatu napadnutého rozhodnutia [pozri v tomto zmysle rozsudok Súdu prvého stupňa zo 14. decembra 2006, Gagliardi/ÚHVT – Norma Lebensmittelbetrieb (MANŪ MANU MANU), T-392/04, neuverejnený v Zbierke, bod 55].

O rozhodnutí z 10. decembra 2009

36 Je potrebné konštatovať, že prijatím rozhodnutia z 10. decembra 2009 použil odvolací senát opravný mechanizmus v podstate s cieľom napraviť porušenie žalobcovho práva na obranu, ako ho stanovuje článok 62 nariadenia č. 6/2002, vyplývajúce z toho, že rozhodnutie zo 6. novembra 2009 bolo prijaté pred uplynutím lehoty stanovenej žalobcovi na predloženie jeho pripomienok.

37 Takéto porušenie práva na obranu teda nie je zjavným omylom podľa článku 39 nariadenia č. 2245/2002, ako je vyložený v bode 35 vyššie. V skutočnosti toto porušenie predstavuje omyl ovplyvňujúci konanie, ktoré predchádzalo prijatiu rozhodnutia zo 6. novembra 2009, čiže omyl spôsobilý ovplyvniť podstatu tohto rozhodnutia. Okrem toho posúdenie pripomienok žalobcu uplatnených v rámci stanovenej lehoty ovplyvnilo odôvodnenie rozhodnutia zo 6. novembra 2009, teda aj jeho obsah.

38 Článok 39 nariadenia č. 2245/2002 teda nepredstavoval vhodný právny základ, ktorý by ÚHVT umožňoval napraviť porušenie žalobcových práv na obranu v konaní, ktoré predchádzalo prijatiu rozhodnutia zo 6. novembra 2009. V dôsledku toho odvolací senát nemal na základe tohto ustanovenia právomoc na prijatie rozhodnutia z 10. decembra 2009.

39 Bez ohľadu na záver uvedený v predchádzajúcom bode treba uviesť, ako tvrdí aj ÚHVT, že rozhodnutie z 10. decembra 2009 odvolací senát mohol prijať aj na inom právnom základe.

40 V skutočnosti sa v judikatúre vyvinula všeobecná právna zásada, podľa ktorej retroaktívne zrušenie protiprávneho správneho aktu, ktorým boli vytvorené subjektívne práva, je prípustné s výhradou, že inštitúcia, ktorá vydala akt, splní podmienky týkajúce sa dodržania primeranej lehoty a legitímnej dôvery adresáta aktu, ktorý sa mohol spoliehať na jeho zákonnosť (rozsudky Súdneho dvora z 12. júla 1957, Algera a i./Zhromaždenie, 7/56 a 3/57 až 7/57, Zb. s. 81, 116, a z 3. marca 1982, Alpha Steel/Komisia, 14/81, Zb. s. 749, bod 10; rozsudok Súdu prvého stupňa z 12. septembra 2007, González y Díez/Komisia, T-25/04, Zb. s. II-3121, bod 97).

41 Bez ohľadu na existenciu iného právneho základu však môže nesprávne posúdenie pri výbere právneho základu predstavovať dôvod na zrušenie dotknutého rozhodnutia, keďže toto nesprávne posúdenie je spôsobilé ovplyvniť obsah rozhodnutia, predovšetkým v dôsledku vád konania použitého pri prijímaní tohto rozhodnutia [pozri v tomto zmysle rozsudky Súdneho dvora z 10. decembra 2002, British American Tobacco (Investments) a Imperial Tobacco, C-491/01, Zb. s. I-11453, bod 98, a z 11. septembra 2003, Komisia/Rada, C-211/01, Zb. s. I-8913, bod 52].

42 V prejednávanej veci teda judikatúra citovaná v bode 40 vyššie nestanovuje osobitný postup na zrušenie protiprávneho rozhodnutia.

43 Na jednej strane, pokiaľ ide o dodržanie podmienok stanovených touto judikatúrou, rozhodnutie z 10. decembra 2009 bolo prijaté mesiac a štyri dni po prijatí rozhodnutia zo 6. novembra 2009, čo predstavuje primeranú lehotu.

44 Na druhej strane rozhodnutie zo 6. novembra 2009 bolo prijaté v prospech ďalšieho účastníka konania pred odvolacím senátom, keďže ním bolo zamietnuté odvolanie žalobcu proti rozhodnutiu zrušovacieho oddelenia. Z dôvodu, že rozhodnutím z 10. decembra 2009 nebol zmenený výrok rozhodnutia zo 6. decembra 2009, teda nebola porušená legitímna dôvera ďalšieho účastníka konania pred odvolacím senátom.

45 Neexistujú teda dôkazy, ktoré by naznačovali, že obsah rozhodnutia z 10. decembra 2009 by mohol byť ovplyvnený nesprávnou voľbou právneho základu. Za týchto okolností by zrušenie uvedeného rozhodnutia z dôvodu tohto omylu nemalo žiaden potrebný účinok, pretože rozhodnutie odvolacieho senátu po zrušení tohto rozhodnutia by bolo prijaté za tých istých podmienok a zakladalo by sa na rovnakých skutočnostiach ako zrušené rozhodnutie.

46 Treba preto vyvodiť záver, že omyl odvolacieho senátu vo výbere uplatniteľného právneho základu neodôvodňuje zrušenie rozhodnutia z 10. decembra 2009.

O rozhodnutí z 22. marca 2010

47 Žalobca v žiadosti o opravu z 23. decembra 2009 žiadal, aby sa uznalo, že vyjadrenie, ktorým sa vysvetľujú dôvody odvolania, bolo podané v lehote. Touto žiadosťou sa však nesleduje oprava formálneho nedostatku, ktoré predmetné rozhodnutie obsahuje, ale opätovné vecné preskúmanie tohto rozhodnutia a prijatie nového rozhodnutia s odlišným obsahom.

48 Vzhľadom na skutočnosti uvedené v bode 35 vyššie omyl namietaný žalobcom v žiadosti z 23. decembra 2009 nie je zjavným omylom v zmysle článku 39 nariadenia č. 2245/2002, čo znamená, že odvolací senát nemal právomoc meritórne rozhodovať o tejto žiadosti na základe tohto ustanovenia.

49 Okrem toho, keďže odvolací senát tým, že zamietol žiadosť z 23. decembra 2009, implicitne predpokladal, že jeho skoršie rozhodnutie o odvolaní nebolo protiprávne, nemal ani právomoc na zrušenie uvedeného rozhodnutia.

50 V dôsledku toho odvolací senát nemal žiadnu právomoc na prijatie rozhodnutia z 22. marca 2010, pokiaľ ide o zamietnutie žiadosti o opravu z 23. decembra 2009 z meritórneho hľadiska.

51 Za týchto okolností treba rozhodnutie z 22. marca 2010 zrušiť v rozsahu, v akom sa týka žalobcovej žiadosti o opravu z 23. decembra 2009.

O prílohách žaloby

52 Podľa ÚHVT z dôvodu, že prílohy žaloby K 8 a K 13 mu boli predložené až po prijatí rozhodnutí zo 6. novembra a z 10. decembra 2009, nemohol ich zohľadniť.

53 Žalobca sa k tvrdeniu ÚHVT osobitne nevyjadril.

54 Treba uviesť, že predmetné dokumenty, konkrétne čestné vyhlásenia zástupcu žalobcu a zamestnanca tohto zástupcu boli ÚHVT predložené ako príloha žalobcovho listu z 23. decembra 2009, čiže po uplynutí lehoty, ktorú žalobcovi stanovil ÚHVT na predloženie jeho pripomienok o prípustnosti vyjadrenia, ktorým sa vysvetľujú dôvody odvolania. Tieto dokumenty teda neboli súčasťou skutkového rámca veci, ktorý existoval v čase prijatia rozhodnutia z 10. decembra 2009.

55 Navyše predmetnými dokumentmi sa odvolací senát zaoberal v rozhodnutí z 22. marca 2010. Na jednej strane však z bodov 47 až 51 vyššie vyplýva, že tieto dokumenty nemali byť preskúmavané v súvislosti so žiadosťou žalobcu o opravu, pretože odvolací senát nemal žiadnu právomoc na meritórne rozhodnutie o tejto žiadosti. Na druhej strane, ako vyplýva z bodov 19 až 26 vyššie, keďže rozhodnutie z 22. marca 2010 sa týka žiadosti o uvedenie do predošlého stavu, táto otázka nie je súčasťou predmetu sporu pred Všeobecným súdom. V dôsledku toho obsah prílohy K 8 a K 13 nie je v každom prípade pre predmet sporu relevantný.

56 Z uvedených dôvodov nie je potrebné, aby Všeobecný súd bral do úvahy prílohy žaloby K 8 a K 13, keďže jednak neboli súčasťou skutkového rámca v čase prijatia rozhodnutia z 10. decembra 2009 a jednak nepatria do predmetu sporu pred Všeobecným súdom, ako bol uvedený v bodoch 19 až 26 vyššie.

O veci samej

57 Žalobca uvádza dva žalobné dôvody, prvý založený na porušení práva byť vypočutý a druhý založený na nesprávnom posúdení. Treba však uviesť, že oba žalobné dôvody majú v podstate rovnaký predmet, a teda oba splývajú, pokiaľ ide o omyl, ktorého sa odvolací senát mal dopustiť tým, že sa domnieval, že vyjadrenie, ktorým sa vysvetľujú dôvody odvolania, bolo podané po lehote a z tohto dôvodu bolo neprípustné. Na základe uvedeného treba oba žalobné dôvody skúmať spoločne.

58 Žalobca v podstate tvrdí, že rozhodnutie zrušovacieho oddelenia mu bolo doručené poštou 25. mája 2009, takže vyjadrenie, ktorým sa vysvetľujú dôvody odvolania, doručené ÚHVT 23. septembra 2009 bolo podané v rámci štvormesačnej lehoty stanovenej článkom 57 nariadenia č. 6/2002.

59 Žalobca v tejto súvislosti namieta, že rozhodnutie zrušovacieho oddelenia bolo jeho zástupcovi doručené faxom 20. mája 2009, a pripomína, že dôkazné bremeno v tomto ohľade znáša ÚHVT.

60 ÚHVT spochybňuje dôvodnosť tvrdení žalobcu.

61 V prvom rade treba zdôrazniť, že z článku 47 nariadenia č. 2245/2002 vyplýva, že ÚHVT môže svoje rozhodnutia doručovať faxom [pozri analogicky rozsudok Súdu prvého stupňa z 19. apríla 2005, Success-Marketing/ÚHVT – Chipita (PAN & CO), T-380/02 a T-128/03, Zb. s. II-1233, body 54 až 61].

62 Článok 51 nariadenia č. 2248/2002 spresňuje, že podrobnosti prenosu faxom určí predseda ÚHVT.

63 V tejto súvislosti článok 2 rozhodnutia EX-03-04 predsedu ÚHVT z 20. januára 2003 spresňuje:

„Na každom rozhodnutí, správe alebo oznámení, ktoré [ÚHVT] doručuje faxom alebo iným prostriedkom elektronickej komunikácie v rámci konania týkajúceho sa zapísaných dizajnov Spoločenstva, sa v záhlaví uvedie zodpovedný orgán a na konci rozhodnutia, správy alebo oznámenia tiež celé meno zodpovedného úradníka. Tieto údaje nahrádzajú akúkoľvek pečať alebo podpis."

64 V prejednávanej veci správa ÚHVT o prenose, ktorá sa týka doručenia rozhodnutia zrušovacieho oddelenia faxom, obsahuje tieto údaje:

— kópiu prvej strany faxu, a síce sprievodný list adresovaný zástupcovi žalobcu, ktorý obsahuje označenie zodpovedného orgánu (HAUPTABTEILUNG GESCHMACKMUSTER – NICHTIGKEITSABTEILUNG), a označenie zodpovedného úradníka, ako aj údaj, že sa prikladá rozhodnutie zrušovacieho oddelenia z 20. mája 2009 pozostávajúce zo šiestich strán,

— 20. máj 2009 o 12.22 hod., pokiaľ ide o deň a čas prenosu,

— „+34965139818“, pokiaľ ide o faxové číslo ÚHVT,

— „00498982006111“, pokiaľ ide o faxové číslo príjemcu,

— „7“, pokiaľ ide o počet prenesených strán,

— údaj „OK“, pokiaľ ide o výsledok prenosu,

— 20. máj 2009 o 12.27 hod., pokiaľ ide o dátum a čas vytvorenia správy.

65 S ohľadom na správu o prenose tak treba v prvom rade konštatovať, že ÚHVT dodržal podmienky stanovené v článku 2 rozhodnutia EX-03-04 týkajúce sa formálnych náležitostí pri doručovaní faxom.

66 Ďalej zo správy o prenose vyplýva, že ÚHVT zaslal zástupcovi žalobcu 20. mája 2009 o 12.22 hod. fax pozostávajúci zo siedmich strán, ktorý obsahoval sprievodný list v rozsahu jednej strany uvádzajúci, že šesťstranové rozhodnutie zrušovacieho oddelenia sa pripája.

67 Napokon podľa správy o prenose bol fax, ktorý ÚHVT odoslal o 12.22 hod., faxovým zariadením zástupcu žalobcu riadne prijatý.

68 Treba preskúmať štyri tvrdenia uvádzané žalobcom s cieľom vyvrátiť toto posledné uvedené konštatovanie.

69 Po prvé žalobca tvrdí, že zo správy faxového zariadenia jeho zástupcu o prijatých faxoch za obdobie od 18. do 25. mája, ktorú žalobca predložil, vyplýva, že 20. mája 2009 o 12.35 hod. bol prijatý sedemstranový fax pochádzajúci od neznámeho odosielateľa.

70 Táto skutočnosť sama osebe skôr posilňuje dôkaznú hodnotu správy o prenose skúmanú vyššie, keďže preukazuje, že fax s rovnakým počtom strán ako fax odoslaný ÚHVT bol krátko nato prijatý zástupcom žalobcu.

71 Po druhé však žalobca tvrdí, že odoslanie faxu ÚHVT a prijatie faxu zástupcom žalobcu delí príliš dlhý čas.

72 V tejto súvislosti treba pripustiť, že zatiaľ čo zo správy faxového zariadenia ÚHVT o prenose vyplýva, že odosielanie faxu sa začalo o 12.22 hod. a skončilo sa najneskôr o 12.27 hod., správa faxového zariadenia zástupcu žalobcu o prijatých faxoch uvádza ako čas prijatia 12.35 hod.

73 Ako uviedol ÚHVT na pojednávaní, uvedený posun o 8 minút možno vysvetliť tým, že z dôvodu manuálneho nastavenia neboli oba dotknuté faxy nastavené na presne rovnaký čas a taktiež mohli zobrazovať do istej miery odlišné údaje.

74 Z uvedeného časového odstupu medzi odoslaním a prijatím nemožno vyvodiť, že fax prijatý zástupcom žalobcu nie je totožný s faxom odoslaným ÚHVT.

75 Po tretie žalobca uvádza, že na faxe prijatom jeho zástupcom o 12.35 hod. nie je uvedené číslo odosielateľa.

76 Pritom aj za predpokladu, ako tvrdí žalobca, že vo všeobecnosti sa číslo odosielateľa na faxoch pochádzajúcich od ÚHVT uvádza, táto okolnosť nevylučuje, že predmetné faxové zariadenie takýto údaj najmä z technických dôvodov nezobrazuje. V tejto súvislosti ÚHVT skutočne na pojednávaní spresnil, že faxové zariadenie, ktoré bolo použité na odoslanie predmetného faxu, nie je súčasťou jeho informatizovaného systému ÚHVT, a preto nemalo nastavené automatické uvádzanie čísla odosielateľa.

77 Okrem toho z rozhodnutia EX-03 04 nevyplýva, že by bol ÚHVT povinný uvádzať na odosielaných faxoch číslo odosielateľa, a žalobca netvrdí, že by takáto povinnosť existovala na inom základe.

78 Za týchto okolností ani neuvedenie čísla odosielateľa faxu, ktorý zástupca žalobcu prijal, neumožňuje dospieť k záveru, že nejde o fax odoslaný z ÚHVT.

79 Po štvrté žalobca tvrdí, že od neho nemožno žiadať dôkaz negatívnej skutočnosti, teda že neprijal fax odoslaný z ÚHVT, aby tak mohol spochybniť dôkaznú hodnotu správy o prenose týkajúcej sa doručenia rozhodnutia zrušovacieho oddelenia faxom.

80 Treba však uviesť, že dôkazná hodnota uvedenej správy o prenose mohla byť spochybnená predložením pozitívnych dôkazov. V skutočnosti žalobca mohol predovšetkým predložiť fax, ktorý 20. mája 2009 o 12.35 hod. skutočne prijal, aby tým preukázal, že nejde o fax odoslaný z ÚHVT v rovnaký deň o 12.22 hod.

81 Žalobca sa však domnieva, že predloženie tohto dokumentu od neho nemožno žiadať. Jednak z dôvodu neexistujúcej identifikácie čísla faxového zariadenia odosielateľa nie je možné určiť, akým spôsobom bol predmetný fax spracovaný. Jednak od jeho doručenia už uplynul dlhý čas.

82 S týmito tvrdeniami nemožno súhlasiť. Za spracovanie faxov prijatých zástupcom žalobcu totiž nesie výlučnú zodpovednosť tento zástupca. Z tohto dôvodu, keďže z preskúmania správy o prenose a správy o prijatých faxoch vyplýva, že ÚHVT zaslal zástupcovi žalobcu fax a že krátko nato zástupca prijal fax s rovnakým počtom strán pochádzajúci od neznámeho odosielateľa, musí dôsledky za nepredloženie faxu, ktorý zástupca skutočne prijal, znášať žalobca.

83 Uvedené platí o to viac, že v zmysle článku 28 ods. 1 písm. c) bodu i) nariadenia č. 2245/2002 v spojení s jeho článkom 1 ods. 1 písm. b) sa môže osoba, ktorá podáva návrh na vyhlásenie neplatnosti, alebo jej zástupca rozhodnúť, či uvedie alebo neuvedie číslo faxu, a teda môže určiť, či sa tento spôsob komunikácie použije pri zasielaní správ medzi ním a ÚHVT. V skutočnosti je za týchto okolností úlohou účastníka, ktorý podal návrh na vyhlásenie neplatnosti rozhodnutia, a jeho zástupcu, aby prijali primerané opatrenia, aby v prípade potreby mali možnosť preukázať obsah dokumentov, ktoré týmto komunikačným prostriedkom skutočne prijali.

84 S ohľadom na vyššie uvedené treba vyvodiť záver, že z právneho hľadiska správa o prenose dostatočne preukazuje doručenie rozhodnutia zrušovacieho oddelenia faxom zástupcovi žalobcu 20. mája 2009. Odvolací senát sa preto nedopustil nesprávneho posúdenia, keď dospel k záveru, že vyjadrenie, ktorým sa vysvetľujú dôvody odvolania, prijaté 23. septembra 2009, mu bolo doručené po uplynutí lehoty stanovenej v článku 57 nariadenia č. 6/2002, a teda nemohlo sa naň prihliadať.

85 Za týchto okolností, na rozdiel od tvrdení žalobcu, odvolací senát nebol povinný skúmať hypotézu technického problému pri prijatí predmetného faxu alebo odoslania faxu na nesprávne číslo. Navyše žalobca vôbec nespresnil povahu prípadného technického problému a nepopiera, že číslo príjemcu uvedené na správe o prenose je faxovým číslom jeho zástupcu.

86 Žalobca nemôže oprávnene namietať ani to, že odvolací senát porušil jeho právo byť vypočutý tým, že mu neumožnil predložiť jeho pripomienky. V skutočnosti, pokiaľ ide o odôvodnenie jeho odvolania, sa žalobca tým, že do konca stanovenej lehoty nepodal vyjadrenie, ktorým sa vysvetľujú dôvody odvolania, sám pripravil o možnosť využiť toto právo. Pokiaľ ide o prípustnosť vyjadrenia, ktorým sa vysvetľujú dôvody odvolania, žalobca 14. októbra a 12. novembra 2009 predložil ÚHVT pripomienky, ktoré odvolací senát preskúmal vo svojich rozhodnutiach zo 6. novembra a z 10. decembra 2009.

87 Napokon žalobca tvrdí, že odvolací senát nezvážil dostatočne jednotlivé záujmy, najmä pokiaľ ide o prípadnú žiadosť o uvedenie do predošlého stavu s cieľom vyriešiť problém sporného faxového prenosu.

88 Žalobca však nespresnil, aké záujmy bolo potrebné zvážiť v súvislosti so skutočnosťou, že vyjadrenie, ktorým sa vysvetľujú dôvody odvolania, bolo podané po uplynutí lehoty.

89 Navyše rozhodnutie odvolacieho senátu o otázke prípustnosti odvolania nezbavilo žalobcu možnosti podať žiadosť o uvedenie do predošlého stavu, čo aj v skutočnosti urobil 23. decembra 2009. Ako však vyplýva z bodov 25 a 26 vyššie, posúdenie tejto žiadosti odvolacím senátom v rozhodnutí z 22. marca 2010 nie je súčasťou predmetu sporu pred Všeobecným súdom.

90 Vzhľadom na to, že všetky tvrdenia žalobcu boli odmietnuté, treba oba žalobné dôvody uvádzané žalobcom zamietnuť.

O návrhu na nariadenie vykonania dokazovania

91 Žalobca navrhuje Všeobecnému súdu, aby vypočul dvoch svedkov s cieľom jednak preukázať, že na faxoch pochádzajúcich od ÚHVT je uvedené číslo faxu odosielateľa, a jednak priblížiť spôsob práce v kancelárii jeho zástupcu, najmä pokiaľ ide o zaobchádzanie s prijatými faxmi. Žalobca tvrdí, že toto opatrenie mu umožní preukázať, že rozhodnutie zrušovacieho oddelenia nebolo jeho zástupcovi doručené faxom 20. mája 2009.

92 S ohľadom na skutočnosti uvedené v bodoch 75 až 78 a 81 až 83 vyššie však ani otázka, či je na faxoch pochádzajúcich od ÚHVT uvádzané číslo faxu odosielateľa, ani osobitosti organizácie práce v kancelárii jeho zástupcu nie sú na vyriešenie sporu pred Všeobecným súdom relevantné. Z uvedených dôvodov treba návrh žalobcu na nariadenie vykonania dokazovania zamietnuť ako neúčinný.

93 S ohľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti treba rozhodnutie z 22. marca 2010 zrušiť v rozsahu, v akom sa týka žiadosti žalobcu o opravu z 23. decembra 2009, a v zostávajúcej časti žalobu zamietnuť.

O trovách

94 Podľa článku 87 ods. 3 rokovacieho poriadku môže Všeobecný súd rozdeliť náhradu trov konania alebo rozhodnúť tak, že každý z účastníkov konania znáša svoje vlastné trovy konania, ak účastníci konania mali úspech len v časti predmetu konania. Za daných okolností je opodstatnené rozhodnúť, že každý z účastníkov konania znáša svoje vlastné trovy konania.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (štvrtá komora)

rozhodol a vyhlásil:

1. **Rozhodnutie tretieho odvolacieho senátu Úradu pre harmonizáciu vnútorného trhu (ochranné známky a vzory) (ÚHVT) z 22. marca 2010 (vec R 621/2009-3) sa zrušuje v rozsahu, v akom sa týka žiadosti P. Reisenthela o opravu z 23. decembra 2009.**

2. V zostávajúcej časti sa žaloba zamieta.

3. Každý účastník konania znáša svoje vlastné trovy konania.

Pelikánová Jürimäe van der Woude

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 18. októbra 2011.

Podpisy